

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/66/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124399880
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124399880.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Holecovej, členov senátu JUDr. Marián Blahu a JUDr. Ľubice Mojžišovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX. XXXXXXX XXXX/XX, XXX XX E. E., v konaní zastúpený: INSOLITUS Legal, s. r. o., so sídlom Skuteckého 33, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 54 936 951, proti žalovanému BC BB, s. r. o., so sídlom Rázusova 946/22, 977 01 Brezno, IČO: 47 607 467, v konaní zastúpený: TAX LAW, s. r. o., so sídlom Radlinského 2920/23A, 901 01 Malacky, IČO: 53 160 657, o zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Cb/169/2024-63 zo dňa 05.03.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Cb/169/2024-63 zo dňa 05.03.2025 p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 65Cb/169/2024-63 zo dňa 05.03.2025 vo výroku I. zrušil účasť žalobcu v obchodnej spoločnosti žalovaného BC BB, s. r. o., so sídlom Rázusova 946/22, 977 01 Brezno, IČO: 47 607 467 a vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 21.10.2024 domáhal zrušenia svojej účasti ako spoločníka v obchodnej spoločnosti žalovaného. Uviedol, že je spoločníkom žalovaného s obchodným podielom o veľkosti 50 % predstavujúci vklad do jeho základného imania vo výške 2.500,- Eur. Druhým spoločníkom je Ing. Alena Kočalková, ktorá má rovnako obchodný podiel o veľkosti 50 % predstavujúci vklad do jeho základného imania vo výške 2.500,- Eur a je zároveň konateľkou žalovaného. Žalobca bol prokuristom žalovaného od 31.08.2021 do 10.07.2024. Dôvodom podania žaloby je strata dôvery k Ing. Alene Kočalkovej a jej následná pasivita vo vzťahu k žalobcovi, po tom, čo dňa 29.04.2024 bol z jej strany vykonaný prevod z účtu spoločnosti žalovaného vo výške 47.724,- Eur na účet obchodnej spoločnosti Zachráň včely s.r.o., IČO: 51 412 021, ktorá je s Ing. Alenou Kočalkovou personálne prepojená osobou jej manžela, A. F. G., ktorý bol v období 19.06.2014 do 08.06.2017 jediným spoločníkom aj v spoločnosti žalovaného. Ani po opakovaných žiadostiach o objasnenie prevodu finančných prostriedkov neboli žalobcovi zo strany konateľky Ing. Aleny Kočalkovej doručené žiadne relevantné informácie a ani doklady vysvetľujúce opodstatnenosť tohoto prevodu. Na osobnom stretnutí konanom dňa 22.05.2024 žalobca ako prokurista spravujúci účtovníctvo žalovaného odovzdal všetky účtovné odklady Ing. Alene Kočalkovej, resp. jej splnomocnencovi, ktorým bol jej manžel

p. G.. Na stretnutí bolo dohodnuté, že zo strany Ing. Aleny Kočalkovej dôjde k zabezpečeniu prípravy podkladov na ukončenie pôsobenia žalobcu v spoločnosti žalovaného s podmienkami vzájomného vysporiadania, čo sa však do dňa podania žaloby nestalo. Žalobca preto výzvou zo dňa 08. 07. 2024 ponúkol Ing. Alene Kočalkovej na odkúpenie svoj obchodný podiel o veľkosti 50% za celkovú kúpnu cenu 11.867,50 Eur a súčasne listom v rovnaký deň vypovedal prokúru v spoločnosti žalovaného. Kúpna cena predstavovala polovicu nerozdeleného zisku spoločnosti žalovaného za účtovné obdobia od r. 2017 a splateného zapísaného vkladu žalobcu do základného imania v spoločnosti žalovaného ako spoločníka. Aj napriek skutočnosti, že Ing. Alena Kočalková prevzala písomnosti dňa 10.07.2024, ostala pasívna a nedošlo ani k výmazu žalobcu ako prokuristu žalovaného z Obchodného registra Slovenskej republiky. V zmysle čl. 9 bod. 4 až 6 spoločenskej zmluvy žalovaného nevie žalobca prijať akékoľvek rozhodnutie a súčasne nemá v dôsledku dlhobodnej pasivity Ing. Aleny Kočalkovej ako konateľky žalovaného k dispozícii žiadne informácie o spoločnosti žalovaného.

3. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie doručil žalobu s prílohami žalovanému na vyjadrenie dňa 05.11.2024. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Na pojednávaní uskutočnenom v tejto veci dňa 05.03.2025 žalovaný poukázal na to, že považuje žalobu za nedôvodnú, pretože žalobca koná účelovo, aby sa zbavil zodpovednosti, a predložil zápisnicu z valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 19.08.2024, predmetom ktorého malo byť riešenie konania žalobcu, ktorý bez vedomia spoločnosti založil bankový účet, na ktorý mali zmiznúť finančné prostriedky vo výške 100.000,- Eur, čím spôsobil platobnú neschopnosť spoločnosti, na základe ktorej valné zhromaždenie spoločnosti žalovaného prijalo rozhodnutie o zrušení spoločnosti žalovaného. Argument žalobcu, že má len 50 % na základnom imaní spoločnosti a nevie tak ovplyvňovať jej smerovanie, označil ako absurdný, pretože žalobca vstupoval do kapitálovej spoločnosti, kde od vstupu do spoločnosti vedel, že bude mať 50 % podiel a preto je absurdné, aby skutočnosť známa spoločníkovi pri vstupe do spoločnosti, bola dôvodom na zrušenie jeho účasti v spoločnosti.

4. Pretože právny zástupca žalovaného prostriedky procesnej obrany uplatnil až na nariadenom termíne pojednávania a neuviedol žiadne dôvody ospravedlňujúce jeho pasivitu, súd prvej inštancie prostriedky procesnej obrany uplatnené až na pojednávaní nepovažoval za včasné a preto vo vzťahu k nim uplatnil sudcovskú koncentráciu konania.

5. Súd prvej inštancie považoval za zistené, že žalobca spolu s p. Ing. Alenou Kočalkovou sú spoločníkmi v žalovanej obchodnej spoločnosti. Každý zo spoločníkov disponuje obchodným podielom vo výške 50 %, čo zodpovedá ich vkladu do základného imania vo výške 2.500,- Eur. Konateľom žalovanej spoločnosti je p. Ing. Alena Kočalková. Žalobca bol v žalovanej spoločnosti zapísaný ako prokurista od 31.08.2021 do 24.10.2024, pričom k výmazu došlo na základe konania o zosúladenie právneho stavu zapísaného v obchodnom registri so skutočným stavom, ktoré bolo začaté na základe podnetu žalobcu doručeného registrovému súdu dňa 13.08.2024. Žalobca podaním zo dňa 08.07.2024 doručeným žalovanému dňa 10.07.2024 vypovedal prokúru, a zároveň ním poukázal na to, že dňa 29.04.2024 malo byť z účtu žalovaného, resp. zo strany konateľky a druhej spoločníčky žalovaného autorizovaný a vykonaný prevod finančných prostriedkov vo výške 47.724,- Eur na účet obchodnej spoločnosti Zachráň včely s.r.o., IČO: 51 412 021, so sídlom Hlavná 709/10H, Nová Dedinka 900 29, ktorá je personálne prepojená s konateľkou a druhou spoločníčkou žalovaného prostredníctvom osoby jej manžela. Žalobca sa opakovane žiadosťami zo dňa 30.04.2024 a 15.05.2024 domáhal vysvetlenia tejto transakcie, no neboli mu poskytnuté žiadne relevantné informácie a doklady vysvetľujúce opodstatnenosť tohto prevodu vo vzťahu k realizovaným a žalobcovi neznámym podnikateľským aktivitám a činnostiam žalovaného. Podaním datovaným dňa 08.07.2024 doručeným žalovanému dňa 10.07.2024 žalobca ponúkol druhej spoločníčke žalovaného odpredaj obchodného podielu žalobcu. V predmetnom podaní okrem skutočností o strate dôvery žalobcu voči konateľke a druhej spoločníčke žalovaného z dôvodu opísaného vo výpovedi prokúry poukázal na to, že na osobnom stretnutí dňa 22.05.2024 bolo žalovanému odovzdané účtovníctvo, ktoré žalobca spravoval a o ktorom pravidelne informoval druhú spoločníčku a konateľku, pričom na predmetnom stretnutí bola konateľka žalovaného zastúpená jej manželom. Okrem uvedeného na predmetnom stretnutí mala byť dohodnutá príprava podkladov na ukončenie pôsobenia žalobcu v žalovanej spoločnosti s podmienkami vzájomného vysporiadania, k čomu nedošlo. Keďže žalobca nemal záujem ďalej zotrvať v spoločnosti, kde konateľka a druhá spoločníčka je dlhodobo pasívna a nereaguje na akúkoľvek konštruktívnu komunikáciu, a aj s prihliadnutím na nevysvetlenú transakciu vykonanú v mene spoločnosti, ponúkol svoj obchodný podiel na odkúpenie vo výške 11.867,05 Eur.

6. Súd prvej inštancie na podklade týchto zistení dospel k záveru, že žalobca je spoločníkom v spoločnosti žalovaného, kde spolu s ďalším spoločníkom a zároveň konateľom spoločnosti žalovaného vykonával podnikateľskú činnosť. Počas výkonu podnikateľskej činnosti sa vzťahy medzi spoločníkmi zhoršili, spoločníci prestali medzi sebou komunikovať a spoločne vykonávať podnikateľskú činnosť v mene žalovaného. Na základe nesporných tvrdení strán mal súd prvej inštancie za to, že medzi žalobcom a spoločnosťou žalovaného neexistuje komunikácia a kooperácia, ktorá by preukazovala vzájomné sa podieľanie na chode spoločnosti. Nečinnosť žalovaného preukazuje aj skutočnosť, že žalobca po tom, čo vypovedal prokúru a predmetné podanie žalovanému doručil, musel podať návrh na zosúladenie právneho stavu so skutočným stavom zapísaným v Obchodnom registri Slovenskej republiky. Žalobca sa voči žalovanej spoločnosti domáhal zistenia informácií o jej obchodnej činnosti, pričom zo strany konateľky a zároveň druhej spoločnice mu neboli poskytnuté žiadne informácie, čo žalovaný počas konania nerozporoval. Žalobca stratil dôveru vo vzťahu ku konateľke a druhej spoločnicike z dôvodu, že bez akýchkoľvek informácií mali byť zo strany konateľky žalovaného prevedené finančné prostriedky na bankový účet druhej obchodnej spoločnosti, ktorá je personálne prepojená s osobou konateľky a zároveň druhej spoločnice v osobe jej manžela. Žalobca zároveň preukázal, že žalovanému ponúkol na predaj svoj obchodný podiel, čo však zostalo bez reakcie.

7. Súd prvej inštancie prijatie napadnutého rozhodnutia odôvodnil tým, že právo na kontrolu spoločnosti a jej činnosti sa realizuje primárne prostredníctvom práva spoločníkov na informácie. Na rozdiel od práva na riadenie spoločnosti možno právo vykonávať kontrolu realizovať aj mimo valného zhromaždenia. Riadne a včasné získanie informácií o záležitostiach spoločnosti je predpokladom pre riadny výkon práva na riadenie spoločnosti, ako aj výkon procesných oprávnení spoločníka. S týmto právom spoločníka súvisí aj tomu zodpovedajúca povinnosť konateľov informovať spoločníka o záležitostiach spoločnosti. V rámci výkonu kontroly, ako informovaného rozhodovania pri podieľaní sa na riadení spoločnosti, je spoločník oprávnený od spoločnosti žiadať informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do dokladov spoločnosti. Limit práva na informácie vyplýva zo skutočnosti, že informácie a doklady sa musia týkať záležitosti spoločnosti, na ktorej má spoločník účasť. V tomto prípade sa žalobca domáhal informácií o prevode finančných prostriedkov samotnej spoločnosti, teda informácie sa týkali samotnej spoločnosti a výkonu jej podnikateľskej činnosti, pričom informácií sa dožadoval opakovane, avšak neúspešne. Podľa § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka v nadväznosti na ustanovenie § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka bol pritom konateľ v prípade požiadania spoločníka povinný mu informácie o spoločnosti kedykoľvek poskytnúť. Riadny chod spoločnosti vedúci k naplneniu účelu jej založenia nie je možné dosiahnuť bez vzájomnej dôvery, kooperácie medzi spoločníkmi, ako aj bez poskytovania požadovaných informácií týkajúcich sa obchodnej spoločnosti. V prípadoch, keď jeden zo spoločníkov stratí dôveru vo svojich obchodných partnerov, s ktorými sa majetkovo zúčastňuje na podnikaní a pokus o urovanie narušených vzťahov z jeho strany ostane bezvýsledný, ide o situáciu, v ktorej od neho nemožno ďalej spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval.

8. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že od žalobcu nemožno ďalej spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval, a to s prihliadnutím na narušenie dôvery žalobcu vo vzťahu k druhému spoločníkovi a zároveň konateľovi spoločnosti žalovaného a to z dôvodu jeho pasivity, neposkytovaniu požadovaných informácií týkajúcich sa majetku samotnej spoločnosti, vedúcich k znemožneniu podieľať sa spoločne na výkone podnikateľskej činnosti spoločnosti.

9. Pretože súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Žalovaný podal voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), teda z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Podanie odvolania žalovaný odôvodnil tým, že žaloba žalobcu mala byť zamietnutá a súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s námietkami a vyjadreniami žalovaného. Napriek tomu, že žalovaný na pojednávaní poukázal na právne skutočnosti a verejne dostupné listiny zo zbierky listín Obchodného registra Slovenskej republiky, ktoré mali byť stranám ako aj súdu známe (z jeho vlastnej činnosti), súd prvej inštancie na tieto skutočnosti odmietol prihliadnuť a nesprávne poukázal na zásadu sudcovskej koncentrácie konania, čím znemožnil žalovanému efektívne uplatniť jeho procesnú obranu. Poukázal na ustanovenie § 193 ods. 2 CSP a uviedol, že strany sporu nie sú povinné poukazovať na skutočnosti a dôkazy, ktoré sú súdu známe z jeho činnosti pri výkone súdnictva. Žalovaný nemusí dokazovať skutočnosti, ktoré sú súdu všeobecne známe alebo ktoré už súd pozná z inej svojej činnosti a vyjadrenie žalovaného v konaní preto nemožno interpretovať ako nové dôkazy v konaní, na ktoré by súd prvej inštancie mohol zásadu koncentrácie konania použiť. Preto bolo nutné na toto vyjadrenie nazerať ako na konštatovanie právneho stavu, ktorý mal byť z povahy jeho verejnosti stranám sporu ako aj súdu známy.

12. Žalovaný ďalej namietal, že prvostupňový súd vytýčil termín prvého pojednávania vo veci na deň 05.02.2025. Žalovaný doručil za týmto účelom plnú moc na zastupovanie v konaní prostredníctvom elektronického portálu. Sudca v celom konaní konal protizákonne a zneužil svoju právomoc, čoho dôkazom bolo jeho konanie na tomto pojednávaní, ktoré bolo zmarené zo strany súdu, ktorý odmietol plnú moc právneho zástupcu, a nie konaním právneho zástupcu žalovaného, ako súd uvádza v napadnutom rozhodnutí. Súd prvej inštancie pokračoval v tomto nezákonnom konaní aj na pojednávaní dňa 05.03.2025, na ktoré právneho zástupcu žalovaného riadne nepredvolal a toto pojednávanie bolo následne zmarené zo strany sudcu, ktorý na pojednávaní, ktoré je kontradiktórnym konaním, neumožnil právnenému zástupcovi žalovaného poukazať na dôkazy v jeho prospech vyplývajúce zo spisového materiálu, poukazať na právne okolnosti a interagovať so žalobcom a ním tvrdenými skutočnosťami v konaní. Zástupca žalovaného vzniesol na pojednávaní dňa 05.03.2025 žiadosť o preskúmanie konania sudcu na základe pochybností čo do trestnoprávnej roviny povinnosti sudcu v konaní, pričom Okresný súd Banská Bystrica sa s touto námietkou relevantne nevysporiadal. Preto skutočnosti, o ktorých súd na pojednávaní dňa 05.03.2025 uviedol, že ich považuje za nesporné, sú naopak jednoznačne spochybnené.

13. Týmto postupom súd prvej inštancie znemožnil prejednať tieto zjavne sporné skutočnosti, čím znemožnil žalovanému uplatniť jeho procesné práva a vydal rozsudok vo veci na základe nesprávne posúdeného stavu veci, a preto takýto rozsudok nemôže byť odvolacím súdom potvrdený. Z napadnutého rozsudku je zrejmé nezákonné konanie súdu, ktorý odmietol vykonať v konaní dôkazy v prospech žalovaného a naopak dotváral dôkazy v prospech žalobcu. Skutočnosť, že konanie na súde prvej inštancie nebolo vedené v súlade s právnymi predpismi preukazuje aj zvukový záznam z pojednávania zo dňa 05.03.2025. Uvedeným postupom a ignorovaním námietok a vyjadrení žalovaného v rámci jeho procesnej obrany súd prvej inštancie urobil svoje rozhodnutie nepreskúmateľným.

14. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vedeného v listinnej podobe vyplýva, že súd prvej inštancie doručoval žalobcovi odvolanie žalovaného s tým, že má možnosť sa k nemu vyjadriť v lehote 15 dní od jeho písomného doručenia (č.l. 84 spisového materiálu vedeného súdom prvej inštancie v listinnej podobe). Písomnosti boli zástupcovi žalobcu, ktorým je advokát vykonávajúci advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným [§ 12 ods. 1 písm. e) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii], doručené do jeho elektronickej schránky dňa 07.05.2025 [§ 110 ods. 1 v spojení s § 92 ods. 2 CSP a § 32 ods. 5 písm. b), bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-Governmente)]. Žalobca sa v určenej lehote a ani následne k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

15. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1 CSP, § 383 CSP), dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a preto rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP a contrario)

a rozsudok verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, ods. 3 CSP).

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, zistil, že odvolacie námietky žalovaného nie sú dôvodné. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu a dôvodov napadnutého rozhodnutia zistil, že súd prvej inštancie správne aplikujúc sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 CSP zistil skutkový stav z nesporných tvrdení strán a z vykonaného dokazovania a zároveň tieto skutkové zistenia správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol dostatočnú argumentáciu k hodnoteniu zisteného skutkového stavu a tiež svoje úvahy, ktoré ho viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd podľa obsahu spisu a ani po vypočutí zvukového záznamu z pojednávania (§ 98 CSP) zo dňa 05.03.2025 nezistil žiadne porušenie kogentných procesných noriem pri prejednaní súdnej veci zo strany súdu prvej inštancie. Odvolací súd na základe odvolania žalovaného preto nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických úvah a relevantných právnych záverov súdu prvej inštancie prijatých v preskúmanom rozhodnutí. Odvolací súd sa preto podľa § 387 ods. 2 CSP s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil konštatujúc správnosť jeho dôvodov, na ktoré v celom rozsahu odkazuje a s poukazom na obsahové vymedzenie podaného odvolania dopĺňa ďalšie dôvody na zdôraznenie jeho vecnej správnosti.

17. Predovšetkým odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie, resp. doplní v lehote na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP platí, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný a podľa § 365 ods. 3 CSP platí, že odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré odvolateľom boli uplatnené a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo, s výnimkou vád, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Iné pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd zisťovať nebude a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nebude na ne prihliadať. Vo vzťahu k prekročeniu prieskumného oprávnenia odvolacieho súdu aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. IV. ÚS 239/2025 z 27. júna 2025 zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 21/2025 vyslovil právnu vetu, že aj vecne správny dôvod kasácie opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia funkčne príslušným súdom môže porušiť právo na spravodlivý proces podľa ústavy a dohovoru v kontexte nerovného postavenia strán civilného sporového konania, ak opravný súd relevantne prekročí rozsah svojho prieskumného oprávnenia.

18. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP. Splnenie zákonnej povinnosti uviesť odvolacie dôvody však neznamená, že odvolateľ len uvedenie niektorých z odvolacích dôvodov taxatívne upravených v § 365 ods. 1 CSP, ale povinnosť uviesť odvolacie dôvody znamená, že odvolateľ musí ním tvrdený dôvod nesprávnosti rozhodnutia aj obsahovo vymedziť, a teda musí uviesť tvrdenia a argumenty o tom, ktoré zistenia, závery a postupy súdu prvej inštancie sú nesprávne a z akých dôvodov. Pretože zákonný imperatív vyjadrený v § 373 ods. 1 in fine CSP neumožňuje vyzývať odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov, lehota na podanie odvolania limituje odvolateľa nielen v povinnosti vymedziť dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj v povinnosti tvrdené odvolacie dôvody obsahovo vymedziť, keď názor, že za obsahové vymedzenie odvolania zodpovedá odvolateľ, bol vyslovený aj v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/47/2022 zo dňa 19.10.2023). Odvolací súd preto vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia posudzoval a vyhodnocoval výlučne podľa konkrétnych odvolacích dôvodov tvrdených a obsahovo vymedzených odvolateľom do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

19. Žalovaný podstatnú časť svojej odvolacej argumentácie založil na námietke nesprávneho uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania zo strany súdu prvej inštancie, a to i s poukazom na to, že žalovaný na pojednávaní poukázal na verejne dostupné skutočnosti a listiny zo zbierky listín Obchodného registra Slovenskej republiky, ktoré mali byť protistrane a aj súdu prvej inštancie známe a ktoré sa (v zmysle § 193 ods. 2 CSP) nedokazujú.

20. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené

včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

21. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

22. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

23. Podľa § 186 ods. 1 CSP, skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

24. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žaloba žalobcu podaná v súdnej veci rátať jej príloh bola doručená žalovanému dňa 05.11.2024 do jeho elektronickej schránky spolu s uznesením súdu prvej inštancie sp. zn. 65Cb/169/2024-25 zo dňa 04.11.2024, ktorým súd prvej inštancie vyzval žalovaného, aby sa v lehote 20 dní od doručenia tohto uznesenia písomne vyjadril k žalobe a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. V odôvodnení tohto uznesenia súčasne poukázal na skutočnosť, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (§ 153 ods. 1, ods. 2 CSP).

25. Žalovaný sa k žalobe a k jej prílohám v súdom určenej lehote a ani neskôr písomne nevyjadril, a preto súd prvej inštancie nariadil na prejednanie veci termín pojednávania na deň 05.02.2025, na ktorý predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Predvolanie na termín pojednávania bolo doručené žalovanému do jeho elektronickej schránky dňa 14.01.2025. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 04.02.2025, teda deň pred nariadeným termínom pojednávania, žalovaný predložil súdu prvej inštancie plnú moc pre spoločnosť TAX LAW, s. r. o. na jeho zastupovanie v tomto konaní ako elektronický dokument podpísaný zaručeným elektronickým podpisom splnomocnenca a nie splnomocniteľa (žalovaného).

26. Z úradného záznamu z pojednávania a zo zvukového záznamu o pojednávani (§ 98 CSP) zo dňa 05.02.2025 vyplýva, že na začiatku tohto pojednávania boli prítomní právny zástupca žalobcu a za žalovaného bol prítomný JUDr. Ing. Peter Slávik ako advokát a konateľ spoločnosti TAX LAW, s. r. o. na základe plnomocenstva predloženého súdu dňa 04.02.2025, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako splnomocnenie, ktoré nebolo udelené žalovaným právnomu zástupcovi na zastupovanie v konaní v relevantnej forme. Súd prvej inštancie pojednávanie nariadené na deň 05.02.2025 odročil na deň 05.03.2025 bez vyhlásenia uznesenia o otvorení pojednávania za účelom odstraňovania väd predloženej plnej moci. Prítomný zástupca žalobcu tento termín zobral na vedomie. Predvolanie na termín pojednávania určený na deň 05. 03. 2025 bolo žalovanému doručené do jeho elektronickej schránky dňa 05.02.2025, čo vyplýva z údajov na elektronickej doručenke nachádzajúcej sa na čl. 53 listinnej podoby spisu.

27. Uznesením č.k. 65Cb/169/2024-46 zo dňa 05.02.2025 súd prvej inštancie vyzval žalovaného, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia predložil súdu plnú moc udelenú žalovaným právnomu zástupcovi na zastupovanie v konaní, a to ako elektronický dokument, autorizovaný splnomocniteľom, ak oprávnenie konať vzniklo udelením splnomocnenia podľa § 23 ods. 5 písm. a) bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon o e-Governmente“), alebo ako elektronický dokument, vzniknutý zaručenou konverziou svojej listinnej

podoby do elektronickej postupom podľa § 35 a nasl. zákona o e-Governmente, ako overenú fotokópiu plnomocenstva, alebo ako originál plnomocenstva v listinnej podobe.

28. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný podaním zo dňa 11.02.2025 predložil do konania splnomocnenie udelené žalovaným na jeho zastupovanie v konaní spoločnosti TAX LAW, s. r. o. ako elektronickej dokument vzniknutý zaručenou konverziou z listinnej podoby do elektronickej podoby postupom podľa § 35 a nasl. zákona o e-Governmente.

29. Z úradného záznamu o pojednávaní a zo zvukového záznamu o pojednávaní (§ 98 CSP) zo dňa 05.03.2025 vyplýva, že žalovaný na pojednávaní uplatnil prostriedky procesnej obrany v podobe skutkových tvrdení a predloženia zápisnice z mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti žalovaného, vo vzťahu ku ktorým následne súd prvej inštancie uplatnil sudcovskú koncentráciu konania upravenú v § 153 CSP.

30. Odvolací súd k odvolacej námietke nesprávneho uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP v podobe neprihliadania na prostriedky procesnej obrany žalovaného uplatnených na pojednávaní dňa 05. 03. 2025 vo všeobecnosti uvádza, že z komentárovej literatúry (k tomu porov. komentár k § 153 CSP z diela: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1540 s.) vyplýva, že sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú tiež prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (§ 149 CSP), medzi ktoré patria aj skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení a návrhy na vykonanie dôkazov (§ 149 CSP). V § 150 ods. 1 CSP zákon ukladá stranám povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Povinnosť riadneho vedenia sporu je všeobecne vyjadrená v čl. 8 CSP tak, že strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti. Procesné úkony strán, vrátane pravdivého a úplného uvedenia podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdení, nesmú viesť k prieťahom v konaní (čl. 5 CSP). Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Preto sa na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany aplikujú aj ustanovenia § 153 a § 154 CSP o koncentrácii konania. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia vhodná (§ 153 CSP - sudcovská koncentrácia konania), ktorej nesprávne uplatnenie žalovaný namieta, a koncentrácia nutná (§ 154 CSP - zákonná koncentrácia konania).

31. V § 153 CSP Civilný sporový poriadok zveril súdom diskrečnú právomoc uplatniť sudcovskú koncentráciu konania, čo v súdnej praxi znamená, že podľa okolností konkrétneho prípadu súd nemusí prihliadnuť na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli uplatnené včas. Ako už odvolací súd uviedol, tento inštitút a podmienky jeho uplatnenia vychádzajú z postulátu, že v kontradiktórnom procese majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany. Žalobca iniciuje konanie a má mať záujem na efektívnom vedení svojej právnej veci a rovnako žalovaný, ak má v spore procesne obstáť, musí vyvíjať včasnú iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany. Priestor na vyjadrenie k žalobe žalovanému dáva možnosť brániť sa proti žalobcovmu nároku a uviesť skutočnosti preukazujúce opak žalobcových tvrdení a na ich podporu navrhnúť dôkazy, a preto v civilnom sporovom konaní práve vyjadrenie k žalobe patrí nielen k právam, ale i k základným procesným povinnostiam žalovaného, pokiaľ chce byť v spore úspešný. V prípade, ak bol žalovaný súdom vyzvaný vyjadriť sa k žalobe, je žalovaný povinný si súdom uloženú procesnú povinnosť splniť, inak sa vystavuje riziku uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania. Po vyčerpaní postupu podľa § 167 CSP, teda po vyčerpaní žaloby, vyjadrenia k žalobe, repliky a dupliky, by strana sporu v zásade nemala mať na následne nariadenom pojednávaní možnosť uvádzať nové skutočnosti a dôkazy s výnimkou prípadu, keď potreba nových tvrdení a dôkazov vyplynie z vykonaného dokazovania. Skutkový stav, ktorý sa bude subsumovať pod hmotnoprávne ustanovenie zákona, sa totiž môže v priebehu konania vyvíjať, preto strany sporu môžu skutkové tvrdenia meniť a dopĺňať. Nemožno teda síce vylúčiť, že predložením skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, avšak včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany v zmysle § 153 CSP vždy vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu súd.

32. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí I. ÚS 33/2021 vyslovil, že účelom a zmyslom koncentrácie v civilnom sporovom konaní je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie, vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné, pretože by to mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytyčenie ďalšieho pojednávania.

33. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že napriek skutočnosti, že žalovanému bola žaloba doručená dňa 05.11.2024, ten sa k nej i napriek výzve súdu na vyjadrenie k žalobe (a jej prílohám) písomne nevyjadril a prostriedky procesnej obrany začal (prostredníctvom zvoleného zástupcu) uplatňovať až na pojednávaní nariadenom dňa 05.03.2025, a to napriek tomu, že bol zo strany súdu prvej inštancie uznesením sp. zn. 65Cb/169/2024-25 zo dňa 04.11.2024 poučený o možnom uplatnení sudcovskej koncentrácie konania. Pretože sa žalovaný k žalobe nevyjadril, žalobcovi a ani súdu prvej inštancie až do pojednávania dňa 05.03.2024 nebolo známe stanovisko žalovaného k podanej žalobe a jej prílohám. Sporové strany majú pritom vo viacerých právnych ustanoveniach CSP normovanú procesnú povinnosť spolupôsobiť pri rýchlom a efektívnom rozhodnutí civilného sporu, a to najmä prednesením argumentácie a protiargumentácie podporenej dôkazmi, čomu zodpovedá aj proces upravený v § 167 CSP, ktorý umožňuje stranám ako aj súdu poznať všetky stranami poznateľné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktorými disponujú, ešte pred prvým pojednávaním, čo nesporne prispieva k efektívnosti a rýchlosti vedenia súdneho konania.

34. Zo zvukového záznamu z pojednávania (§ 98 CSP) zo dňa 05.03.2025 vyplýva i to, že právny zástupca žalobcu v reakcii na prednes žalovaného navrhol súdu aplikovať sudcovskú koncentráciu konania a na ním prezentované skutočnosti neprihliadať aj s poukazom na to, že momentálne sa nevie oboznámiť s priebehom žalovaným spomínaného valného zhromaždenia, a či vôbec bolo zvolané v súlade so spoločenskou zmluvou, resp. zákonom. Odvolací súd preto poukazuje aj na to, že pasivitou žalovaného došlo k situácii, že žalobca sa na jeho procesnú obranu v tejto veci nemohol pripraviť, pretože postoj žalovaného k žalobe mu známy nebol. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbrani“ pri tom je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva reagovať na „protiargumenty“ protistrany (porov. nál. ÚS SR III. ÚS 32/2015). Ani odvolací súd v konkrétnych okolnostiach súdenej veci preto nevidel dôvod na to, aby súd prvej inštancie ospravedlnil skutočnosť, že žalovaný procesne zareagoval na podanú žalobu a jej prílohy svojím vyjadrením a predložením listinných dôkazných prostriedkov až na nariadenom termíne pojednávania, a nie v termíne určenom súdu na vyjadrenie sa k žalobe, keď žalovaný tento postup žiadnym spôsobom nevysvetlil a ani neospravedlnil. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že poukazoval len na skutočnosti verejne známe protistrane i súdu, ani táto argumentácia nie je spôsobilá ospravedlniť procesnú pasivitu žalovaného trvajúcú až do pojednávania, pretože žalovaný neuviedol žiadne relevantné dôvody, pre ktoré na tieto skutočnosti nemohol poukázať už skôr, v písomnej fáze konania pred súdom prvej inštancie.

35. Pokiaľ žalovaný s odkazom na ustanovenie § 193 ods. 2 CSP kritizoval napadnuté rozhodnutie z dôvodu, že strany sporu nie sú povinné tvrdiť skutočnosti a predkladať dôkazy, ktoré sú súdu známe z jeho činnosti pri výkone súdnictva, odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že ustanovenie § 193 neobsahuje ods. 2 a vymedzuje viazanosť súdu inými rozhodnutiami. Odvolací súd preto z obsahového vymedzenia tejto námietky vyvodil, že žalovaný mienil poukázať na § 186 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti sa nedokazujú.

36. Podľa komentárovej literatúry (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1540 s.) skutočnosti všeobecne známe sú také, o ktorých je daná všeobecná vedomosť, napr. že určitý tovar podlieha rýchlej skaze a pod. Skutočnosti známe súdu z jeho činnosti sú skutočnosti, o ktorých sa súd dozvedel v rámci svojej činnosti. Najčastejšie pôjde o skutočnosti, ktoré sú zachytené v jeho súdnych spisoch, najmä rôzne skutočnosti významné pre procesné rozhodnutia, napr. pri hľadaní vhodného opatrovníka podľa § 71 o tom, že osoby majú k sebe negatívny až nepriateľský vzťah, a preto ustanovenie opatrovníka nie je vhodné, napriek tomu, že je blízkou osobou, ďalej že súd zo svojej činnosti vie, že istá osoba zastupuje účastníkov iných konaní ako občiansky zástupca (§ 89 CSP) a je tzv. pokútnikom, alebo že

určitej osobe bolo v inom konaní priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, a podobne. Zároveň sa jedná o skutočnosti, o ktorých sudca získal vedomosť z konaní, ktoré pred ním prebiehali. Pre tieto skutočnosti platí, že v konaní nie sú predmetom dokazovania, zákon im pripisuje atribút poznateľnosti a nespornosti (§ 186 CSP).

37. Z odvolacej argumentácie žalovaného vyplýva, že žalovaný procesne nerozlišuje skutočnosti známe súdu z jeho vlastnej činnosti, skutočnosti všeobecne známe (tzv. notoriety) a skutočnosti verejne dostupné. Žalovaný sa s poukazom na verejný prístup k zbierke listín (§ 12 ods. 1 zákona č. 530/2003 Z.z. o obchodnom registri) nesprávne domnieva, že súd má mať vedomosť o všetkých skutočnostiach vyplývajúcich z verejne dostupných registrov a presadzuje, že táto skutočnosť ho zbavovala v tomto súdnom konaní povinnosti tvrdenia právne významných skutočností. S takýmto výkladom § 186 ods. 1 CSP odvolací súd nemohol súhlasiť. Žalovaný si totiž v tomto prípade zjavne zamieňa relevantné skutočnosti významné z hľadiska hmotného práva, ktoré v súdnej veci predstavovali základ jeho procesnej obrany a ktoré preto musia byť zjavne zisťované v procese dokazovania (a ktoré potom musí žalovaná strana predovšetkým tvrdiť), za notoriety resp. skutočnosti súdu všeobecne známe z jeho činnosti (ktoré sa nedokazujú), a to na základe opätovne nesprávneho predpokladu, že súd prvej inštancie bol podľa žalovaného bez príslušnej procesnej iniciatívy žalovaného (tvrdiť skutočnosti, ktoré mali byť preukázané konkrétnou listinou založenou v zbierke listín), povinný oboznámiť sa so všetkými takýmito listinami a urobiť si na ich podklade skutkový obraz. Pri skutočnostiach všeobecne známych alebo známych súdu z jeho činnosti však platí, že sa nejedná a nemôže jednáť o skutočnosti tvoriace prostriedky procesného útoku alebo obrany strany, a to z hľadiska ich povahy, pretože pre ne nemôže platiť, že sa nedokazujú, ako to predpokladá § 186 ods. 1 CSP.

38. V tomto kontexte odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov civilného procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje súd (PL. ÚS 43/95). Preto súdu neprináleží, aby bez príslušnej argumentácie sám vyhľadal alebo zisťoval skutkový stav, a nahrádzal v tomto smere nevyhnutnú procesnú aktivitu strán.

39. Odvolací súd tiež pripomína, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, ktorého obsahom je povinnosť každej strany pre jej úspech v spore tvrdiť a dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha (I. ÚS 24/2019). Pokiaľ žalovaný v konaní ani netvrdil skutočnosti vo včasnom vyjadrení sa k žalobe, na ktorých preukázanie mala slúžiť listina založená do zbierky listín (zápisnica z mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného), niet žiadneho dôvodu na to, aby súd prvej inštancie nahrádzal v tomto smere relevantnú procesnú aktivitu žalovaného a sám sa iniciatívne oboznamoval s dokumentami zo zbierky listín a vyvodzoval z nich skutočnosti významné pre rozhodnutie tohto sporu. Z ustanovenia § 132 ods. 2 CSP totiž nepochybne vyplýva procesné pravidlo, podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, a teda ani odkazom na skutočnosti, ktoré majú byť podľa presvedčenia žalovaného známe protistrane a súdu len preto, že sú verejne prístupné.

40. Preto ani prípadná verejná dostupnosť listinného dôkazného prostriedku nemohla v súdnej veci zbaviť žalovaného povinnosti tvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené a na preukázanie týchto skutočností označiť (alebo predložiť) dôkazné prostriedky. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v súdnej veci postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces uplatnením sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 153 CSP na prostriedky procesnej obrany žalovaného uplatnené až na pojednávaní, keďže na tento procesný postup boli splnené všetky zákonné podmienky, pretože uplatnenie prostriedkov procesnej obrany až

na pojednávani za týchto okolností nebolo možné považovať za včasné a prostriedky procesnej obrany v súdnej veci nebolo možné považovať ani za skutočnosti, ktoré sa nedokazujú tak, ako to predpokladá § 186 CSP.

41. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, že na pojednávanie uskutočnené dňa 05.03.2025 nebol zástupca žalovaného riadne predvolaný, odvolací súd uvádza, že v čase doručovania predvolania ešte súd prvej inštancie nemal k dispozícii relevantnú plnú moc v zákonom ustanovenej forme, a preto správne predvolanie na termín pojednávania nariadený na deň 05.03.2025 doručoval žalovanému, ktorému bolo predvolanie riadne doručené, čo napokon žalovaný ani nespochybnil. Neušlo pozornosť odvolacieho súdu ani to, že na predchádzajúcom termíne pojednávania 05.02.2025, ktorého sa zúčastnil i právny zástupca žalovaného, súd prvej inštancie v jeho prítomnosti konštatoval, že ďalšie pojednávanie vo veci bude uskutočnené dňa 05.03.2025. Právny zástupca žalovaného sa následne pojednávania dňa 05.03.2025 zúčastnil, čo vyplýva z obsahu spisu súdu prvej inštancie a čo žalovaný ani nespochybnil, preto odvolaciemu súdu ani nie je zrejmé, na akých procesných právach mal byť žalovaný ukrátený.

42. Odvolací súd nemohol súhlasiť s tvrdením žalovaného o nezákonomnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý mal „odmietnuť“ plnú moc zástupcu žalovaného a zmať tak pojednávanie uskutočnené dňa 05.02.2025. Každá zo sporových strán je oprávnená dať sa v konaní zastupovať. Sporová strana si môže na svoje zastupovanie v konaní zvoliť advokáta. Ide o subjektívne právo, ktoré je, okrem iného, prejavom realizácie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR) a výrazom jedného zo základných princípov sporového konania (čl. 13 ods. 1 CSP). Splnomocnenie na zastupovanie v civilnom sporovom konaní musí byť udelené písomne (§ 92 ods. 1 CSP). Plnomocnenstvo môže byť súdu predložené vo forme originálu alebo jeho overenej fotokópie v listinnej podobe podpísanej splnomocniteľom, elektronického dokumentu podpísaného kvalifikovaným elektronickým podpisom splnomocniteľa, alebo elektronického dokumentu vytvoreného zaručenou konverziou originálu plnomocnenstva podľa § 35 a nasl. zákona č. 305/2013 Z.z. o e-Governmente s pripojenou osvedčovacou doložkou.

43. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný ku dňu 05. 02. 2025 v takejto forme plnú moc pre svojho zástupcu súdu prvej inštancie nepredložil, keď plnomocnenstvo predložil vo forme elektronického dokumentu podpísaného el. podpisom splnomocnenca (nie splnomocniteľa). Vo všeobecnosti pritom platí, že ak v sporovom konaní uskutočňuje zástupca strany úkon v mene zastúpenej strany, musí mať súd písomným splnomocnením preukázanú existenciu splnomocnenia. Bez splnenia tejto podmienky nekoná súd zo zástupcom a sporovú stranu nepovažuje za zastúpenú. V prípade, ak za stranu sporu koná zvolený zástupca, ale strana sporu plnomocnenstvo pre zástupcu na jej zastupovanie súdu nepredloží alebo ho predloží v nesprávnej forme alebo s iným nedostatkom, ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť postupom podľa § 161 ods. 1 CSP, a to vykonaním vhodného opatrenia na odstránenie uvedeného nedostatku (§ 161 ods. 3 CSP). Za takéto opatrenie je možné považovať výzvu, ktorou súd stranu sporu vyzve na odstránenie nedostatku splnomocnenia, pričom vo výzve špecifikuje, v čom nedostatok splnomocnenia spočíva.

44. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že postup súdu prvej inštancie v súdnej veci, ktorý uznesením 65Cb/169/2024-46 zo dňa 05.02.2025 vyzval žalovaného na odstránenie nedostatku plnomocnenstva, a to tiež s podrobným vysvetlením tohto postupu a s odkazom na súvisiacu judikatúru najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP (NS SR sp. zn. 2Cdo/249/2004, II. ÚS 535/2018), bol správny, pričom žalovaný nedostatok preukázania zastúpenia ním zvoleným zástupcom odstránil predložením plnej moci v zákonom stanovenej forme. Z akého dôvodu odvolateľ považoval tento postup súdu prvej inštancie za protizákonný, a ako ovplyvnil výsledok rozhodovacej činnosti či realizáciu procesných práv žalovaného v jeho neprospech, žalovaný v podanom odvolaní nevyvetlil.

45. Podstatnou skutočnosťou však je, že v čase konania prvého pojednávania v tejto veci a v čase predvolania žalovaného na pojednávanie nariadené na deň 05. 03. 2025 ešte súd prvej inštancie nedisponoval plnou mocou pre zástupcu žalovaného v právne relevantnej forme, a preto jeho postup v podobe odstraňovania jej väd, odročenia pojednávania uskutočneného dňa 05. 02. 2025 za týmto účelom a predvolaním priamo žalovaného na pojednávanie dňa 05. 03. 2025, sa súd prvej inštancie nedopostil žiadnych pochybení na úkor procesných práv žalovaného.

46. Žalovaný v podanom odvolaní tiež všeobecne poukázal na skutočnosť, že podal „žiadost' o preskúmanie konania sudcu na základe pochybností čo do trestnoprávnej roviny povinností sudcu v konaní, pričom Okresný súd Banská Bystrica sa touto námietkou ku dňu podania odvolania relevantne nevysporiadal.“

47. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Zákon síce vo všeobecnosti v § 194 CSP ustanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Práve v ust. § 193 CSP však taxatívnym spôsobom normuje prípady, ktoré ako prejudiciálnu otázku v tomto režime riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Odvolací súd preto bez ďalšieho nemohol v tomto konaní vychádzať zo záveru, že v posudzovanom prípade bolo vydanie napadnutého rozhodnutia docielené prípadnou trestnou činnosťou konajúceho sudcu, keďže tento záver nevyplýva zo žiadneho právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý by disponoval právomocou o tejto otázke rozhodnúť. Odvolací súd vzhľadom na znenie § 193 v spojení s § 194 CSP pri posudzovaní tohto prípadu ani nemohol samostatne vyhodnocovať trestnoprávnu rovину konania sudcu, teda či sudca zúčastnený na konaní svojím postupom spáchal konkrétny trestný čin a túto skutočnosť klásť do príčinnej súvislosti s vydaním napadnutého rozhodnutia. Bez rozhodnutia príslušného súdu o tejto otázke preto tvrdeniam žalovaného založeným na pochybnostiach čo do trestnoprávnej roviny povinností sudcu v konaní nemohol odvolací súd pripísať žiadnu relevanciu pre toto odvolacie konanie. Tieto závery odvolacieho súdu platia aj pre všeobecné tvrdenie žalovaného o zneužití právomoci konajúceho sudcu. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že žiadne porušenia kogentných noriem procesného práva v neprospech žalovaného na podklade obsahu spisu ani nezistil.

48. Pokiaľ žalovaný vzniesol odvolaciu námietku, že súd prvej inštancie dotváral dôkazy v prospech žalobcu, v tomto smere žalovaný žiadnym spôsobom nevymedzil, akým spôsobom a ktoré dôkazy boli zo strany súdu prvej inštancie dotvorené v prospech žalobcu, a preto v konkrétnej rovine ani neumožnil odvolaciemu súdu podrobiť napadnuté rozhodnutie odvolaciemu prieskumu.

49. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd tiež kritiku napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej súd prvej inštancie urobil svoje rozhodnutie nepreskúmateľným. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie konkrétne okolnosti v súdnej veci starostlivo zvažil, nadväzne na ne aplikoval a riadne interpretoval príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem, či už hmotného alebo procesného práva, vzťahujúcich sa k danej veci, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentami strán sporu v rámci odôvodnenia preskúmaného rozsudku, pričom ozrejmil, akými úvahami sa pri svojom procesnom postupe a pri právnom posudzovaní tejto veci riadil, keď aplikujúc § 148 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov zrušil účasť žalobcu v spoločnosti žalovaného. V napadnutom rozhodnutí preto odvolací súd nezistil také nedostatky v jeho odôvodnení, ktoré by signalizovali porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie.

50. Žalovaný pritom osobitne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie a ani konkrétne vady v skutkových zisteniach nenamietal, preto prieskum vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolaciemu súdu v tomto smere ani neumožnil. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalovaný podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj v rozsahu jeho závislej II. výrokovej vety o náhrade trov konania, avšak žalovaný neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu, prečo v tomto rozsahu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. V zmysle § 262 ods. 1 CSP síce platí, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, to však neznamená, že v prípade odvolania podaného odvolateľom proti závislému výroku o náhrade trov konania by odvolací súd mal správnosť rozhodnutia o trovách konania vyhodnocovať ex offio, t.j. bez odvolacej argumentácie odvolateľa.

51. Dôvody uvedené žalovaným v odvolaní preto odvolací súd nepovažoval za také, ktoré by po skutkovej a právnej stránke boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo

na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme len všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Odvolací súd preto nezachádzal do všetkých detailov sporu a na účely posúdenia tohto prípadu vyhodnocoval len tú argumentáciu strán sporu, ktorá mala význam pre toto konanie a rozhodnutie a inými tvrdeniami strán sporu sa nezaoberal, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal výlučne v zmysle dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní. V tomto smere tiež odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie tvorí s rozhodnutím odvolacieho súdu organickú jednotu, preto odvolací súd neopakoval tie závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje (porov. roz. NS RS sp. zn. 2Cdo/170/2005, ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 350/09).

52. Vedený týmito úvahami odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie vec i správne právne posúdil, keď vo výroku I. zrušil účasť žalobcu v obchodnej spoločnosti žalovaného, a vo výroku II. priznal žalobcovi ako úspešnej strane proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v súlade s § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní na súde prvej inštancie odvolací súd nezistil ex offa ani vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

53. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v I. výrokovej vete vo veci samej, ako aj v závislom II. výroku o náhrade trov konania, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, patrí proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

55. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).